

РЕШЕНИЕ

№ 290

гр. София, 12.01.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Наказателна колегия, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди и седемнадесета година в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ЗАХАРОВА
ЧЛЕНОВЕ: БИЛЯНА ЧОЧЕВА
ГАЛИНА ТОНЕВА**

при секретар КРИСТИНА ПАВЛОВА и с участието на прокурор АТАНАС ГЕБРЕВ разгледа докладваното от съдия ТОНЕВА наказателно дело № 974/2017 г. по описа на ВКС, второ наказателно отделение, като за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано на основание чл.346 т.1 от НПК по жалба от защитника на подсъдимия М. П. П. – адв.И. срещу решение № 169 от 17.07.2017 г. на Пловдивския апелативен съд, наказателно отделение, II състав, постановено по ВНОХД № 93/2017 г. по описа на същия съд.

В касационната жалба от адв.И. са релевирани всички касационни основания по чл.348 ал.1 от НПК, като са изложени твърдения за нарушение на закона, допуснати съществени процесуални нарушения в процеса на събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените материали, както и за явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се на първо място, че възприетата от инстанциите по същество правна квалификация на престъплението като „продължавано“ такова по смисъла на чл.26 ал.1 от НК е неправилна защото: от една страна при извършената втора проверка на св.С. като водач на МПС и нарушител на правилата по ЗДвП подсъдимият П. не е получил от него инкриминираната сума от 20 лв., а от св.М., който не е бил заплашен от административна санкция и следователно не би могъл да бъде страна по сделката, каквато всъщност е „подкупът“ съгласно ППВС № 8/1981 г.; и от друга – защото всяко едно от двете деяния е оценено като „продължавано“ по смисъла на чл.26 от НК, като в действителност първото от тях не би могло да бъде „продължавано“ само по себе си при липса на „предходно“.

На следващо място в касационната жалба са развити и оплаквания, относими към касационното основание по чл.348 ал.1 т.2 от НПК. Те са насочени срещу подхода на първата и въззивната инстанции в процеса на събиране, проверка, анализ и оценка на доказателствените източници, като се твърди липса на обективно, всестранно и пълно изследване на съществени обстоятелства по делото, с което инстанциите по фактите са нарушили основните принципи на наказателния процес, регламентиран в чл.12, чл.13 и

чл.14 от НПК. Възразява се на първо място срещу приобщаването към доказателствените материали на видеозаписите от камерите на бензиностанция „GO П. “ в гр.Х. поради съществените нарушения при тяхното изземване – от лице, което не е имало качество на разследващ орган, без да му е било възложено от надлежен орган извършването на това процесуално-следствено действие, в отсъствието на компютърен специалист и на поемни лица. В тази връзка се оспорва и приобщаването към доказателствената съвкупност на приета по делото видеотехническа и лицево-идентификационна експертиза, доколкото тя е изготвена въз основа на източници, нямащи качеството на надлежно събрани доказателства.

На следващо място защитата изразява несъгласие с кредитирането като достоверни и непротиворечиви показанията на свидетелите А. С. и А. М. независимо от неадекватното им поведение в инкриминираната нощ, потвърдено от св.Б.. Като съществено процесуално нарушение, допуснато и от двете съдебни инстанции е оценен отказът да бъде назначена съдебно-психиатрична експертиза на тези двама свидетели с оглед изясняване свидетелската им годност след употребения от тях алкохол преди инцидента. Във връзка с оценката на показанията на цитираните свидетели като недостоверни, противоречиви и дадени от заинтересовани лица, защитата оспорва и законосъобразността на проведеното разпознаване на служителите от А. „531“ – подсъдимият М. П. и св.И. Ж. поради неспособността им да посочат ясни отличителни белези на разпознаваните лица.

По-нататък като некоректна е възприета и оценката на решаващите съдебни органи на показанията на св.Ж. – вторият служител в АП „531“, които защитата намира за непоследователни и противоречиви поради неговата заинтересованост – свързана с първоначалното му „премълчаване“ в изготвената след приключване на дежурството докладна записка на твърдения в последствие факт за получен „подкуп“ от колегата му. Това обстоятелство според защитата сочи на недобросъвестност и необективност на този свидетел, поради което неговите показания е следвало да бъдат лишени от кредит на доверие.

Най-сетне като порок в доказателствената дейност на инстанциите по същество касаторът сочи игнорирането на липсата на обективни доказателства за съществуването на предмета на престъплението – инкриминираните банкноти от 50 лв. и 20 лв. както и за тяхната истинност, доколкото същите не са били нито иззети, нито идентифицирани по серия и номер или други белези.

В обобщение въззивният съд е упрекнат в нарушение на задължението му да извърши собствен анализ на приобщената по делото доказателствена съвкупност, а е възприела безкритично оценката ѝ от Хасковския окръжен съд, поради което вътрешното му убеждение е изградено в нарушение на чл.13 и чл.14 от НПК.

В касационната жалба се съдържа и оплакване за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия П. наказание, направено в контекста на твърдяното нарушение на материалния закон. Доводите в тази насока са свързани с оценката на елементи от фактическия състав на инкриминираното престъпление и като отегчаващи наказателната отговорност на подсъдимия обстоятелства. Като такива са посочени обстоятелството, че той „фактически е нарушил службата си“, както и това, че престъплението „се явява продължавано“. Така в резултат на двойното отчитане на едни и същи обстоятелства – веднъж като елементи от състава на инкриминираното престъпление и втори път – като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, според защитата се е стигнало до неправилна индивидуализация на наказанието, поради което същото е оценено като явно несправедливо.

Въз основа на изложените доводи, от защитника на подсъдимия П. – адв.И. към ВКС са отправени в условията на алтернативност искания за отмяна на въззивния съдебен акт и оправдаването му, за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Пловдивския АС или за значително намаляване на наложеното му наказание.

В съдебното заседание на ВКС подсъдимият М. П. П., редовно призован, не се явява. Явява се упълномощеният му защитник адв.И., който поддържа жалбата по същите основания и със същите искания, включително и в представени допълнителни писмени бележки.

Представителят на ВКП предлага на съда да остави в сила атакуваното въззивно решение на Пловдивския апелативен съд като законосъобразно, справедливо и постановено в съответствие на процесуалния закон.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери атакувания съдебен акт в пределите, очертани от чл.347 от НПК, намери за установено следното:

С присъда № 2 от 19.01.2017 г., постановена по НОХД № 523/2016 г. Хасковският окръжен съд е признал подсъдимия М. П. П. за виновен в това, че в периода от 20.04.2016 г. до 21.04.2016 г. в гр. Х., обл. Х., при условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице – полицейски орган, заемащ младши изпълнителска длъжност „старши полицаи“, със специфично наименование на длъжността „младши инспектор“ в група „Охранителна полиция“ на Районно управление – Х. при ОДМВР – Х., на два пъти поискал и приел дар, който не му се следва – пари в общ размер на 70.00 лева, а именно: на 20-ти срещу 21.04.2016 г. поискал и приел от А. К. С. наследващ му се дар – пари в размер на 50.00 лв. /под формата на една банкнота с номинал от 50.00 лв./ и на 21.04.2016 г. поискал от А. К. С. и А. И. М. и приел от последния наследващ му се дар – пари в размер на 20.00 лева /под формата на една банкнота с номинал от 20.00 лева/, за да наруши службата си, регламентирана в т.10 от Допълнителни конкретни задачи на Разпореждане на началник РУ – Харманли УРИ: 271р-9280/19.04.2016 г. за патрулно-постовата дейност на МВР, за разстановка на силите и средствата, изпълняващи ППД в обслужваната от РУ – Харманли територия през денонощието на 20.04.2016 г. /“За всяка извършена проверка на лице или ППС, или приложено полицейско правомощие своевременно да докладва на ОДЧ при РУ – Харманли“/ и в Инструкция № 8121з-929/02.12.2014 г. за патрулно-постовата дейност, изменена и допълнена с Инструкция № 8121з-1121/12.09.2015 г. за изменение и допълнение на Инструкция № 8121з-929/02.12.2014 г. за патрулно-постовата дейност както следва: чл.59 ал.1 т.1, чл.33 ал.1 и ал.2 т.1 и т.2 и чл.62 ал.2 т.1 и т.2, като не докладвал своевременно в ОДЧ при РУ – Харманли за извършените от него две проверки на водача А. К. С. и за констатираните при тях правонарушения /управление на МПС без правоспособност и след употреба на алкохол/, като не докладвал и при отвода – не отразил надлежно /не отчетл/ тези резултати в изискуемите документи – информационна карта на наряда ведно с нейното приложение, докладна записка и доклад за проверени лица и превозни средства, като това нарушение на службата не съставлява престъпление, поради което и на основание чл.302 т.1 б.“а“ вр.чл.301 ал.2 вр.ал.1 вр.чл.26 ал.1 и чл.54 от НК му наложил наказание 3 /три/ години „лишаване от свобода“, изтърпяването на което отложил за срок от 5 /пет/ години на основание чл.66 ал.1 от НК и „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева.

С присъдата си ОС – гр.Хасково на основание [чл.37 ал.1 т.6 от НК](#) лишил подсъдимия П. от право да заема държавна длъжност в органите на МВР за срок от три

години, а на основание чл.37 ал.1 т.7 от НК го лишил от право да упражнява професия „полицай“ за срок от три години.

В тежест на подсъдимия били възложени и направените по делото разноси.

По жалба на подсъдимия, подадена чрез упълномощения му защитник срещу първоинстанционната присъда, било образувано ВНОХД № 93/2017 г. по описа на Пловдивският апелативен съд, който с решение № 169 от 17.07.2017 г. на основание чл.338 от НПК потвърдил изцяло присъдата на Хасковския окръжен съд.

Касационната жалба от защитника на подсъдимия П. – адв.И. е допустима – подадена е от процесуално легитимирана страна по чл.349 ал.3 вр.ал.1 вр.чл.253 т.2 от НПК в законоустановения от чл.350 ал.2 от НПК срок срещу акт, подлежащ на касационна проверка съгласно чл.346 т.1 от НПК.

Разгледана по същество, касационната жалба на подсъдимия е неоснователна.

Настоящият съдебен състав на ВКС намира, че най-напред следва да разгледа оплакванията за допуснати от въззивната инстанция съществени процесуални нарушения, доколкото тяхната основателност би повлияла пряко върху по-нататъшния ход на делото.

Основните възражения в тази насока са за допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защитата на подсъдимото лице – противоречивост на свидетелските показания; опороченост на извършеното разпознаване; негодност на изетия не по предвидения процесуален ред видеозапис от камерите на бензиностанцията; непосочване на точния механизъм за извършване на престъплението; липсата на яснота относно предмета на престъплението предвид неговите характеристики на родово определени заместими вещи – пари и отсъствие на експертиза за това дали те са били истински.

Развиват се подробни възражения и срещу дейността на въззивния съд при оценката на доказателствата, като се посочва, че тезата за това подсъдимият да е искал пари, се изгражда въз основа на показанията на свидетели М. и С., които са противоречиви и недостоверни, както и въз основа на тези на свидетеля Ж., който бил заинтересован.

Доводите в подкрепа на посочените оплаквания не могат да бъдат споделени. От материалите по делото се установява, че въззивният съд е положил дължимите усилия и е отговорил на всички тях, доколкото същите са били отправени и чрез въззивната жалба от подсъдимия и неговия защитник, като постановеният от ПАС съдебен акт напълно покрива стандарта на чл.339 от НПК. Касационният съд в изпълнение на възложените му правомощия не установи нарушение на процесуалните принципи, регламентирани в чл.13 и чл.14 от НПК, вменяващи задължение за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото и не констатира недостатъци в доказателствената дейност на въззивната инстанция, които да са довели до погрешни изводи относно главния факт в наказателния процес – съставомерността на деянието, участието на подсъдимия в него и отговорността, която следва да понесе. Съдът е извел фактическите положения след внимателен анализ и оценка на целия обем от доказателства, като с нужната изчерпателност е аргументирал кои доказателствени материали приема и кои не, излагайки последователно пътя на своите разсъждения. В рамките на касационната проверка настоящият съдебен състав не установи инстанциите по същество да са игнорирани или изопачили доказателствени източници при решаване на делото и постановяване на своите актове. Въззивната инстанция е възприела фактическата обстановка, установена от първата инстанция, подлагайки я на свой самостоятелен и независим анализ съобразно задълженията си по чл.314 ал.1 от НПК. Тъкмо въз основа на този свой анализ е стигнала до вярното заключение, че първата инстанция не е допуснала нарушение на императивната

норма на [чл.303 ал.2 от НПК](#) приемайки за доказано по несъмнен начин обвинението за извършен подкуп от полицейски орган в лицето на подсъдимия П., с което същият е осъществил състава на престъплението по чл.302 т.1 б.,а“, вр. чл.301 ал.2 вр.ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК.

Отчитайки, че основното оплакване, развито в жалбата касае поставянето в основата на осъдителните съдебни актове на двете инстанции по същество на гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите – очевидци А. М., А. С. и И. Ж., настоящият касационен състав намира за необходимо да заяви несъгласието си с него единствено в контекста на оценка процесуалната издръжаност при тяхното инкорпориране към доказателствената съвкупност, припомняйки липсата на правомощия да извършва собствен доказателствен анализ. Спазвайки правилата на българският процесуален закон, по силата на който касационният съд има компетентност единствено да осъществява контрол върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия по допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата по делото на проверяваните съдебни инстанции и правилността на формиране на вътрешното им убеждение, настоящият състав на ВКС установи, че решаващите съдебни органи са спазили нормативните правила в процеса на доказване, като са събрали и обсъдили всички доказателствени източници съобразно изискванията на чл.107 ал.3 и ал.5 от НПК и не са допуснали приоритетна тежест на което и да е от тях, съблюдавайки императивната норма на чл.14 ал.2 от НПК. В тази връзка следва да се отбележи, че показанията на посочените свидетели не само не са изолирани, но тъкмо обратното – те се подкрепят изцяло както от останалите гласни доказателствени средства /показанията на свидетелите С. З., Е. Г., И. Р., Ж. И., П. П. и др., които са в същия смисъл и не се оспорват от защитата на подсъдимия/, така и от писмените такива.

Показанията на свидетелите М. и С., дадени в хода на съдебното следствие пред първата инстанция (л.82-84 от НОХД № 523/2016 г.), са изчерпателни, вътрешно логични и не будещи съмнение в достоверността си, поради което основателно са приобщени към съвкупния доказателствен материал. Не са били констатирани съществени противоречия между тях и дадените от тези свидетели показания на фазата на досъдебното производство, а установените такива по отношение на свидетеля М. са преодолен по реда на чл.281 ал.1 т.2 пр.2 от НПК.

На свой ред, с оглед гарантиране в пълнота правото на защита на подсъдимия, показанията на св.И. Ж. били подложени на допълнителна проверка от въззивния съд чрез преразпита му в хода на проведено въззивно съдебно следствие (л.71 – л.73 от ВНОХД № 93/2017 г.) и след това съпоставени с показанията му от съдебното следствие пред първоинстанционния съд (л.94 – л.95 от НОХД № 523/2016 г.). Въз основа на тази проверка законосъобразно въззивният съд е кредитирал показанията на този свидетел като непосредствени, обективни, устойчиви и неизменни, както и съответстващи на останалата доказателствена маса. Противно на претенцията на защитата за наличие на съществени противоречия между заявеното от този свидетел и другите двама свидетели-очевидци М. и С., такива не са констатирани. На анализа на показанията на св.Ж. и съпоставката им с останалите гласни доказателствени източници въззивният съд е отделил достатъчно внимание и го е обосновал подробно в решението си (л.85 – л.88 от ВНОХД № 93/2017 г.). Като сериозен аргумент в подкрепа на тяхната достоверност правилно е отчетен и фактът, че св.Ж. не е скрил изобличаващи за самия него факти, свързани с неизпълнение на служебните му задължения, независимо че бил заплашен от търсене на дисциплинарна отговорност. При тези съображения въззивният съд (както и първият такъв) основателно е

приел, че показанията на свидетелите С., М. и Ж., в които последните последователно, логично и непротиворечиво пресъздават едни и същи съответстващи си обстоятелства, могат да се ползват с кредит на доверие.

Във връзка с изложеното следва да бъде отхвърлена като неоснователна и тезата на защитата за изключване от съвкупната доказателствена маса показанията на свидетелите С. и М. поради съмнение в тяхната свидетелска годност. В подкрепа на същата се сочи отказът на двете съдебни инстанции да назначат съдебно-психиатрична експертиза, която да изследва възможността на тези свидетели правилно да възприемат и възпроизведат достоверно фактите от действителността предвид влиянието на поетия от тях алкохол преди инкриминираните събития. Възникналите във връзка с това съмнения за свидетелската им годност са пренесени и върху проведените разпознавания на служителите от А. „531“ – подсъдимият П. и св.Ж., които са обявени за незаконосъобразни. В отговор на тези възражения следва да се посочи, че макар двамата свидетели да са били употребили алкохол, всеки един от тях е описал действията си, съблюдавайки времевата и пространствената им последователност, липсват данни който и да е от тях да не е съзнавал собствените си действия, а тъкмо обратното – контролирали са ги съзнателно и адекватно на външната действителност. Следователно доводите на защитата за недостоверност на показанията на свидетелите поради пияното им състояние не могат да бъдат възприети, а исканията на основание чл.144 ал.2 т.5 от НПК за назначаване на експертиза със задача установяване наличието на амнезия у тях правилно са оценени като ненужни и безпредметни и аргументирано са отхвърлени като неоснователни.

Като неоснователно следва да бъде оценено и оплакването за допуснати в хода на досъдебното производство съществени процесуални нарушения при изземване на видеозаписите от камерите на бензиностанция „ГО П.“, изразили се в изземването им от лице, нямащо качеството на разследващ орган, в отсъствието на компютърен специалист и без присъствие на поемни лица – обстоятелства, сочещи на недопустимо приобщаване на тези веществени доказателства към доказателствената съвкупност и невъзможност заключението на изготвената въз основа на тях видеотехническа и лицево-идентификационна експертиза да бъде ценено при изясняване предмета на делото. Във връзка с тези оплаквания следва да се отбележи, че действително видеозаписите от камерите на бензиностанция „ГО П.“ в гр.Х. са били предадени на св.П. П. – началник група „Охранителна полиция“ при РУ – Харманли, ангажиран с дисциплинарна проверка на полицейските служители – подсъдимия П. и св.Ж. относно постъпилния сигнал на тел.112 за корупционна проява на автопатрула, в състава на който влизали те двамата.

Извън този обективен факт обаче, развитата от защитата теза съдържа няколко неверни твърдения – относно компетентността на органа, който е приобщил обсъжданите веществени доказателства, процесуалното действие, чрез което това е извършено и присъствието на поемни лица като доказателство за законосъобразното извършване на това действие.

На първо място е важно да се посочи, че св.П. не е осъществявал действия в рамките на образувано досъдебно производство. Същият е бил натоварен въз основа на Заповед от 22.04.2016 г. на Директора на ОДМВР – Хасково с извършване на втора по ред дисциплинарна проверка, в рамките на която с протокол за доброволно предаване от същата дата – 22.04.2016 г. (приложен на л.49, том 2 от ДП № 37/2016 г. по описа на ОСО при ОП – Хасково) свидетелката С. К. – офис мениджър на бензиностанция „ГО П.“ – гр.Х. предала видеозаписите от охранителните камери на бензиностанцията. Предвид тези

данни безспорно е установен фактът, че т.н. от св.П. „изземване“ на видеозаписите не се е осъществило в рамките на досъдебното производство, поради което същото не се явява процесуално-следствено действие и към него не биха могли да се приложат изискванията на чл.137 ал.1, чл.162 ал.1 и ал.6 от НПК.

На следващо място е необходимо да се подчертае, че в действителност не е било проведено „претърсване и изземване“, а св.К. коректно е предала за нуждите на дисциплинарната проверка необходимите записи от охранителните камери на бензиностанцията. Именно въз основа на тези дисциплинарни проверки се стигнало до образуване на досъдебно производство срещу подсъдимия М. П. П., в хода на което с протокол за доброволно предаване (л.48, т.2 от ДП № 37/2016 г. по описа на ОСО при ОП – Хасково) св. П. П. предал видеозаписите от охранителните камери на бензиностанция „ГО П.“ – гр.Х. ведно с протокола за доброволното им предаване от св.К. за нуждите на досъдебното производство на разследващия орган – следователя от ОСО при ОП – Хасково П. Т..

Не на последно място следва да се посочи, че приобщаването на веществените доказателства – видеозаписи от камерите на бензиностанция „ГО П.“ – гр.Х. е извършено чрез протокол за оглед на веществени доказателства от 27.04.2016 г. (л.1 – л.3, т.3 от ДП № 37/2016 г. по описа на ОСО при ОП – Хасково), чрез който следователят от ОСО при ОП – Хасково П. Т. в присъствието на експерт – технически помощник в областта на компютърните технологии и две поемни лица е извършил оглед – външен на приносителя на информацията (флаш памет) и на съдържанието на същия, което било свалено на хартиен носител за нуждите на досъдебното производство. Така изискванията на НПК за приобщаване на веществени доказателства, които не са били обект на претърсване и изземване, а са били доброволно предадени, са били спазени, поради което пречки за тяхното ценене в наказателния процес не съществуват.

В заключение като отговор на това възражение от защитата следва да се подчертае, че автентичността на приобщените към доказателствените материали по делото веществени доказателства – видеозаписи от камерите на бензиностанция „ГО П.“ – гр.Х. е установена посредством изготвената и приета видеотехническа и лицево-идентификационна експертиза, каквото е нейното основно предназначение. Отделен е въпросът до колко обсъжданите веществени доказателства са относими към предмета на доказване по настоящото дело, който касационната инстанция съобразно своята компетентност не намира за необходимо да обсъжда.

Като неоснователно ВКС намира и оплакването за допуснато съществено процесуално нарушение при проведените разпознавания от страна на свидетелите – очевидци М. и С. на служителите от АП „531“. При провеждане на обсъжданото процесуално-следствено действие са били спазени изискванията на чл.137 ал.1 и чл.171 ал.1 от НПК за присъствие на поемни лица; лицата, представени за разпознаване са отговаряли на изискванията на чл.171 ал.2 от НПК, а именно – да са най-малко три на брой и да са сходни по външност с разпознаваното лице. Оспорва се възможността цитираните свидетели-очевидци да разпознаят автора на деянията предвид липсата на яснота относно индивидуализиращите белези на разпознаваното лице, посочени в показанията им по реда на чл.170 от НПК, както и при липса на конкретика относно бележите, по които са го разпознали съобразно изискването на чл.171 ал.7 от НПК. Тези доводи не намират опора в доказателствените материали по делото. Видно от проведените разпити преди извършените разпознавания, разпознаващите лица са дали сходни характерни белези на лицето, логично според собствените си възприятия. От друга страна индивидуализиращите

белези, сред които чертите на лицето, телосложението, относителната възраст според външния вид и ръстът на разпознаваното лице са достатъчни за индивидуализиране на извършителя на престъплението съгласно установената съдебна практика и материалите по делото, поради което и това оплакване в жалбата не може да бъде споделено.

Въз основа на описаните до тук оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения от въззивната инстанция, ВКС осъществи контрол върху законосъобразността на доказателствената ѝ дейност и правилността на формиране на вътрешното ѝ убеждение. В рамките на този контрол настоящият съдебен състав констатира, че не само въззивният, но и първоинстанционният съд са изпълнили в пълен обем задълженията си за обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, относими към предмета на доказване в процеса. Доказателствените материали не са анализирани едностранчиво, превратно или в разрез с правилата на формалната логика, а тъкмо обратното – много внимателно, като благодарение на прецизния анализ на доказателствената съвкупност съдилищата са успели да пресъздадат максимално подробно случилото се и така да дадат законосъобразен отговор на въпроса дали подсъдимият е извършил престъплението.

При правилно установената фактическа обстановка по делото, решаващите съдебни органи са достигнали до законосъобразния извод, че подсъдимият М. П. П. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.302 т.1 б.,„а“, вр. чл.301 ал.2 вр.ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК, тъй като на два пъти поискал и приел дар, който не му се следва – пари в общ размер на 70.00 лева, а именно: първоначално 50.00 лева от А. С. и след това 20.00 лева от А. С. и А. М.. С оглед изложеното, макар и едно, престъплението, извършено от подсъдимия, се състои от две отделни самостоятелни деяния, всяко от които индивидуализирани по време, място и начин на извършване. Това ги дефинира като част от единна верига от деяния, осъществяващи един състав на едно и също престъпление, определящо ги като продължавано такова по смисъла на чл.26 ал.1 от НК Р № 220 от 15.12.1988 г. по н.д. № 250/1988 г., П НО, ВС на РБ.

Въз основа на изложеното настоящият съдебен състав намира, че и оплакването за нарушение на закона е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение. Този извод не може да бъде разколебан от твърдението за липса на надлежно установен предмет на престъплението поради липса на инкриминираните банкноти с номинал от 50 лв. и от 20 лв. или тяхната идентификация по серийни номера, което не е позволило да бъде установена истинността им. Това съмнение е било предмет на обсъждане и от двете съдебни инстанции. При категоричната невъзможност проверката да бъде извършена чрез техническа експертиза, същото законосъобразно е преодоляно чрез други надлежни доказателствени източници. Такива са гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелката Д. Д. – касиер на бензиностанция „ГО П.“ – гр.Х., предоставила инкриминираните банкноти, проверени за истинността им от нея самата при приемането им на касата, както и в показанията на свидетелите С. и М., които безпрепятствено са пазарували в денонощен магазин в гр.Х. с банкнотите, получени от св.Д. при обмяната на получената в заем от св.М. банкнота с номинал 50 евро. Осъществената по този ред доказателствена дейност на инстанциите по същество изцяло се споделя и от настоящият съдебен състав, който намира възражението на защитата за некоректно, поради което счита, че следва да го остави без уважение.

Такова е становището на касационната инстанция и по отношение оплакването за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия П. наказание. В тази връзка е необходимо да се посочи, че размерът на всяко едно от определените му наказания (основно и кумулативни) отговаря на целите по чл.36 от НК. При правилно определената

правна квалификация на деянията и след оценката на всички смекчаващи и отегчаващи наказателната му отговорност обстоятелства, наложеното му наказание „лишаване от свобода“ справедливо е отмерено в размер, равен на минимума на предвидената в закона санкция за извършеното от него престъпление, което е съобразено и с целите на наказателната репресия. Подкупът е умишлено престъпление, което уврежда комплекс от обществени отношения и непосредствено подкопава авторитета и доверието на гражданите в правовия ред и върховенството на закона, поради което винаги е с висока степен на обществена опасност.

Не така стои въпросът с личната степен на обществена опасност на дееца, която се определя от комплекса отегчаващи и смекчаващи неговата лична наказателна отговорност обстоятелства. В настоящия случай като смекчаващи наказателната отговорност на подсъдимия П. обстоятелства са съобразени чистото му съдебно минало, положителните характеристични данни, семейното и имотното му състояние. Тези обстоятелства обаче правилно е преценено, че не могат да бъдат възприети нито като многобройни, нито като изключителни такива по смисъла на [чл.55 от НК](#), за да могат да обосноват налагане на наказание под предвидения в закона минимум на санкцията за извършеното от него престъпление. Освен смекчаващите наказателната отговорност на подсъдимия обстоятелства, констатирано е и отегчаващо я такова, изразяващо се в налагано дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за предходно извършено нарушение на служебните му задължения като служител на МВР. При тези данни, макар да приема за основателно възражението на защитата относно недопустимото отчитане на едни и същи обстоятелства веднъж като елемент от фактическия състав на престъплението, и втори – като отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, настоящият касационен състав не намира основание за допълнително намаляване на определеното наказание „лишаване от свобода“ в размер на 3 /три/ години. В същото време преценката на данните за личността на подсъдимия дава основание да се направи обоснован извод, че неговото поправяне и превъзпитание може да бъде постигнато и по пътя на условното осъждане, без същият да бъде изолиран от обществото. Поправителният и превъзпитателен ефект на определеното му наказание от 3 /три/ години „лишаване от свобода“ могат да бъде постигнати без неговото ефективно изтърпяване, като за постигане целите и на генералната, и на специалната превенции правилно е определен максималният изпитателен срок от 5 /пет/ години. Справедливо е и определеното кумулативно наказание „глоба“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева, което е съобразено с материалните затруднения на подсъдимия. Законосъобразно и обосновано подсъдимият е лишен от права на основание [чл.37 ал.1 т.6 и т.7 от НК](#) – да заема държавна длъжност в органите на МВР и от право да упражнява професията на полицаи за срок от 3 /три/ години.

Предвид изложеното до тук ВКС намира, че наложените по вид, размер и начин на изтърпяване наказания на подсъдимия М. П. П. не се явяват явно несправедливи по смисъла на чл.348 ал.5 т.1 от НПК.

Водим от изложените аргументи и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 169 от 17.07.2017 г., постановено по ВНОХД № 93/2017 г. по описа на Пловдивския апелативен съд, наказателно отделение, II състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.